

Bir neçə kəndi gördü bir eşşək,
Arılar onda işləyir bişək.
Gördü bir xaneyi-müqəddəs var,
Beyti-şəşguşə içrə çox kəs var.
Padşahın hüsuruna getdi,
Şahi-yəsubdən sual etdi.
Dedi: - Bu kənddə nədir məqsud
Saz olur gündə nayü bərbətü ud?
Sizə hasil nədir bu qovğadən?
Vaqiv eylə məni bu mənadən.
Dedi: - Biz səbzəyə olub çirə,
Edərik cəm kəndiyə şirə.
Dedi eşşək ki, yəni şirə nədir?
Olmusuz səbzə üzrə “çirə” nədir?
Bir qədər bal dadızdılar eşşəgə.
Yedi eşşək çü balı, düşdü şəkə.
Düşdü bir fikrə eşşəgi-nadan
Ta gedib otlasın o da qalqan,
Gəlibən çəksin arı tək şirə,
Könlünü verdi fikrə tədbirə.
Yedi qalğanı, gəldi saldı peyin –
Ki, iyindən tutuldu başü beyin.
İylədi, daddı, gördü bal deyil,
Yediyi balə bu misal deyil.
Kəndiyə gəldi vurdu bir şıllaq,
Arıları dağıtdı ol sərsaq.
Gördü bir ayrı arı bu halı,
Arılardan soruşdu əhvalı,
Dedi: - Kəşf eylə, nə bələdir bu,
Nə müsibət, nə macərədir bu?
Dedi bir arı arıya: - Ari,
Biz bu yolda itirmişik ari.
Eşşəyə bal dadızmışıq qafil,
Olmuşuq fəzlü əqlədən cahil.
Bu qəmü dərdə mübtəla olduq,
Sahibi-möhnətü bəla olduq.
Eşşəyə bal dadızsa hər kəs bal,
Dağılır xanəsi onun bu misal.
Seyyida, elmi açma nadanə -
Ki, düşərsən cahanda nöqsanə.
Çəkmə kamayi-şəri bazarə,
Gövhəri ərz elə xiridarə
Nə bilir dürr qədrini əllaf,
Yoxdu bazari-dəhrdə sərraf.

